

M A N S H A N D B O V E N ;

T e Leyden op de Nieuwé Straat,
Waar dat men van den burg tot op de hooigragt gaat,
Daar staat in Bentheims steen gekloven,
Het *vrouwen* hoofd, maar, *mans hand* boven,
De beiden steenen staan er nog,
Des is 't geen ik verhaal geen vinding noch bedrog,
Maar waarheid die u zal ontleeden,
De mannelijke achtbaarheden;
Lees Leezer dan den raren grap. —
Een vrouw niet vrij van achterklap,
Of Heerschappije van Xantippe,
Deed dikwerf aan haar man zijn achtbaarheid ontglippen,
Door haare bittre tong en lippen;
Want van de wijze Socrates,
Was dog Xantippe de Meestres,
De man die ik bedoel sprak met zulk soort van vrouwen
Zijn wijf, om een nieuw huis ter Nieuw-straat op te bouwen,
Het was in 't beste van de Stad,
Waar inne beste vaar veel geld gewonnen had,
En 't geen zij ter gedagtenissen,
Om geld of goed niet wilden misfen.

De grond was niet heel breed, maar van een smal bestek,
 En bij gevolg ook plaats gebrek,
 De man had in den zin een huis naast aan te koopen,
 Om tot vergrooting van het zijne te doen floopen.
 En 't was wel overlegt, voor gevel en fatsoen,
 Maar wat hij praat of niet het wijf wil het niet doen,
 Het geld was in het huis gewonnen,
 En Over Grootje, had kenet 'er in gesponnen,
 En Over Grotevaar zat bij die goede vrouw,
 Steeds naarstig op het Weefgetouw.
 Daarom al had ze nu veel schijven,
 Het huis moest zoo zijn en zoo blijven.
 En of de man al raakt aan 't kijken,
 Zij houd zich met een stijve bek,
 Aan haare zin en haar bestek,
 En bouwd na hare zin een kamer en vertrek,
 Zij doet haar beeldtenis uit houwen,
 Gekleed, gekapt naar de manier der koopmans vrouwen,
 Plaats het ten voorpui in een fleen met konst geklooft,
 Er onder aan in schrift hier is HET VROUWE HOOFD,
 De man zwijgt stil, en viert haar vrouwelijke zinnen,
 Hij weet de schemp der buurt door zwijgen te overwinnen,
 Tot dat men aan de kap en gevel zou beginnen.
 Hij sprak het wijf aldus toen aan,
 Hoor vrouw ik heb om rust tot nu 'uw zin gedaan.
 Gij hebt een zijdvertrek, een keuken, binnenkamer,
 En voorhuis naar uw zin, al dagt ik iets bekwamer
 En deftiger nogthans ik liet uw keuze vrij.

Maar

Maar wijfje lief ik had ook een beding er bij,
 Dat als de voorpui stond, dan bleef het dak aan mij,
 Nu zult ge op dit beding gedoogen,
 Dat ik den gevel naar mijn zin ook mag verhoogen,
 Gij timmerde juist net ter hoogte zo het stond,
 Op uwen besten vaartjes grond.
 En daar mede is ten dien gevallen,
 Uw aanspraak op oud erf vervallen:
 Ik zag mijn gevel graag uitmunten boven allen,
 De lugt is tog in 't bouwen vrij. —
 Het wijf zag wel wat zuur, dog al haar kijverij,
 Hielp niet een woord, de man door 't vrouwen hoofd ontfoken
 Heeft van deez' wijven schemp zich op deez' wijs gewrooken:
 Hij laat nog een vertrek opbouwen naar de zwier,
 In Bentheims Steen na d'allereerste bouwmanier,
 Met uitgehouwen pracht van bloemen en festonnen,
 Corintische en Jonische Colonnen,
 De gevel-lijst en dak was na den eersten trand,
 Hij plaatst in 't frontespice een mannen rechterhand,
 Waar onder hij dit woord deed kloven,
 In leesbre Letters, *Mans hand boven.*
 Den steen aldus geplaatst voor 't dak,
 Roept hij zijn vrouw, tot wien hij deeze woorden sprak:
 Zie daar nu ook een steen gehouwen,
 Tot les voor u en alle vrouwen,
 Die hunne mannen als hun dienaars graag beschouwen.
 Zie eens na uw bedrijf, en let eens op het mijn,
 Of het voor beider rust niet allerbest zal zijn.

Dat gij al uw gekijf en korsele bedrijven,
 Na deezen stil zult laten blijven,
 Op dat tot uwe straf op straat,
 Uw vrouwe hoofd, niet meer ten ijders spot en staat?
 Gij ziet nu hoe het gaat:
 Wanneer het wijf den man wil van 't gezag beroven,
 En zoekt hem zijnen geest door kijven te verdoven,
 Dan komt dog eindlijk met gezag, de *Mans hand* boven.
 Hoor vrouw, gij had uw zin die ik om rust u liet,
 Gij weigert mij om rust dan niet,
 Dat gij als vrouw in d'uwe, ik in mijn zaak gebied,
 Het wijf you vitten en beginnen 't hair te kloven.
ZwijgWIJFSHOOFD! sprak de man 't zal blijven **MANS HAND** boven!
 Kort om, wanneer zij keef, en bitse woorden sprak,
 Dan wees haar *Mans hand* straks maar na het geveldak.
 Zoo dat zij door den tijd wierd zagter in haar kuuren,
 Want mans hand was te hoog om uit de steen te schuuren,
 En toonde zij haar hoofd zij liep tot spot der buuren,
 't Gevolg was dat de man zints meerder rust genoot,
 Zij leefden vergenoegt en vreedzaam tot hun dood,
 Elk hunner in 't gezag der huisfelijke zaaken,
 Zij in der vrouwen zorg, hij om als man te waaken,
 En alle kijverij bleef stil en afgedaan,
 Mits dat het vrouwen hoofd en manshand bleeven staan,
 Zoo als elk nog kan zien die t' huis voorbij wil gaan.
 De buurt vernam daar na geen twisten noch geen kijven,
 En't geen **BLAAUW** was gekleurt, dat liet men ook **BLAAUW BLIJVEN**
 Geen Snapper heeft het wijf ooit van haar eer beroofd
 Waarom? **DE MAN HIELD HAAR DE HAND STEEDS BOVEN**
 'T HOOFD.

Het